

[Pernille Frahm]

Jeg har det ligesom fru Eva Kjer Hansen, jeg er tilhænger af, at der skal være et bredt varieret tilbud på dette område, for der er ingen, der kan sige, hvad der er godt for den ene, og hvad der er godt for den anden. For én kan det være godt med et ophold på Christiania, for en anden kan nogle andre former for behandling være godt, derfor er der behov for et bredt varieret tilbud på dette område.

Men så til det foreliggende forslag. Jeg synes af flere årsager, det er meget betænkeligt at indføre direkte tvang i behandlingen. Dels er der den enkeltes retssikkerhed, for personen er jo hverken umyndig eller arresteret. Kontraktens retlige gyldighed bliver der sat spørgsmålstegn ved både af SASU og af en arbejdsgruppe under Amtsrådsforeningen. Dels kan man sætte spørgsmålstegn ved, om den type behandling overhovedet hjælper. De arbejdsanstalter, man havde i gamle dage, hjalp jo ikke alkoholikerne til at blive afvænnet. På flere og flere områder i det socialpædagogiske felt har man arbejdet sig væk fra tvang i det hele taget. De steder, hvor det er blevet bevaret, f.eks. i psykiatrien, har vi en evig kilde til tvivl. Og nogle mener, at det ligefrem sætter det socialpædagogiske udviklingsarbejde i stå på området.

I Sverige, hvor der er mulighed for tvang i behandlingen af stofmisbrugere og alkoholikere, har man ikke nogen færdige undersøgelser over, hvorvidt behandlingsformen virker. Men de foreløbige resultater er i hvert fald ifølge Amtsrådsforeningen ikke særlig overbevisende. Således har man på to institutioner registreret, at ingen eller kun ganske få var stoffri et år efter, at tvangsbehandlingen ophørte. Og i Berlingske Magasin i dag kan man læse, at dødeligheden blandt disse klienter er større end på danske institutioner.

Dernæst er der hele spørgsmålet, hvad det er for nogle typer af tvang, man har tænkt sig at anvende her. Fiksering og isolering er ikke tilladt, står der. Men i øvrigt er det socialministeren, der skal fastlægge reglerne. Vi kan selvfølgelig ikke acceptere, at vi skal tage stilling til nogle ting, vi ikke aner hvad er. Derfor vil vi gerne høre, hvordan socialministeren har tænkt sig, at det skal foregå, og i hvilken retlig situation den person befinder sig, som det hele handler om.

Det sidste er det udgiftsneutrale. Det vil jeg også gerne stille spørgsmålstegn ved. Jeg stiller mig meget skeptisk over for, om det virkelig kan lade sig gøre. Tvang i behandlingen kræver en anden indretning af institutionerne end den typisk åbne institution, vi har i dag. Og det kræver altså mere og anderledes uddannet personale. Der blev nævnt noget heroppe om nogle store bøffer. Jeg tror, det er derhen, man skal.

Jeg kan ikke støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg har en enkelt bemærkning til fru Pernille Frahm, som ikke kan forstå og ikke mener, der er belæg for, at tvang hjælper. Der er den forskel, at dette her ikke er et forslag om tvang, det er frivillig tvang. Man skal ikke have talt med så forfærdelig mange narkomaner, før man hører, at der er ganske mange af dem, der tigger og beder om, at dette bliver en mulighed. Sagen er jo nemlig, at når de har det rimelig godt og selv erkender deres situation – sådan er det i hvert fald for mange af dem – så har de ét ønske her i livet, og det er at komme ud af deres misbrug. Mange af dem har brugt 5, 10 eller 15 år med de muligheder, der er i øjeblikket, uden at det er lykkedes. De tigger og beder om at komme ud. Her foreslås det, at de kan indgå en kontrakt og skrive under på, at de gerne vil. Når de så kommer i den situation, at de er på vej til at komme ud af misbruget, får de det jo utrolig dårligt. Hele deres organisme gør oprør mod den behandling, der sker. Og når de har det så dårligt, siger de: Åh, lad mig komme tilbage, og lad mig få min narko! Her er det, man skal vise dem den tillid, at man siger: Du har selv skrevet under på, at du gerne ville igennem dette for at blive et rask menneske igen. Man respekterer altså deres vilje på det tidspunkt, hvor de har en vilje. Det har de jo nemlig ikke ellers. Dette her er altså ikke tvang i sædvanlig forstand; det er faktisk, at man følger deres eget dybeste ønske. Jeg er ikke i tvivl om, at der er mange af dem, man vil kunne hjælpe på en måde, som man hidtil ikke har gjort.

(Spredt klappen fra tilhørerpladserne.)

Formanden:

Der må ikke ytres bifald eller mishag fra tilhørerpladserne!